

poveduje, popisuje novo zéliše, ktéro je v Rovtah že v navadi, ne pa, kakor za môjo babico, novina bila. Stara hišna mati, ki je za pēčkam bila in se gréla, kér zgodaj spomladi je še bilo, s temi besédami vsim v hiši pričujočim zavpije: „kēj praji?“ to je, kaj pravi, kaj žena govori? Babica van no van perpoveduje, de bi rada noviga sadeža za sème kupila ali pa vbogajme dobila; ali kaj je pomagati, kér je nihče ne umé! Naposled se z velikim tuhtanjem in belenjem glave šivár zbudí in zakliče: korúna prosi, korúna! Hišna gospodinja teče potem v svojo klét, in perneše ji četertnico krompirja v velikim pehárji.“ — To so beséde moje stare matere, ki jih je po svoji materi sprejela. Kdor bi še dvomiti vtégnil, de resnico in beséde svoje matere perpovedujem, sim precej perpravljén se s krompirjem ž njim metati, pa le per sklédi, zraven koščika govedine in polička dobriga doléna. — Pri takšnim boji mu želim sercé pokazati, de se še žive dni nisim pečal z marnjami in lažmi. To povédko so nam otrókam naša mati perpovedovali, ko sim še domá fantičik kozé pasel; ni tedaj nova in izmišljena ali v kovačnici kake ošabne babice izkovaná. — Morebiti bi nam kdo reči vtégnil: e kaj! babje kvante pobéraš in nas slovensko učis? Če so pa babe ravnih sere, in če smo od mladosti prepričani bili, de so pobožne bile, vselej in žive dni rade rasnico povédale, bomo njih povedke mar zametovali? Ali starim in poštenim ženam čisto nič vére ne gré? Jez mislim, ko bi vse stare žene za lažnice iméli, bi jih po pravici gróžno razžalili!

Kakó je pa to, de so Rovtarji, ki so bolj v strani in od ceste, kakor Logačanje popred korún iméli, sadili in vživali? Jez bi djal in ne bom deleč od cila zadel, de od tod: kér so Rovtarji jadra (Mastbäume) za barke in tudi znabiti živo srebro (Quecksilber) v Tèrst vozili, in po tem takim popred, kakor Logačanje korunoviga sémna dobili, ki je iz Amerike v naše dežele prišel.

(Konec sledi.)

Prošnja mesca Listopada na tiste Slovence, ki ga Listovgnoj imenujejo.

Vaše govorjenje bodi prijetno in ne neslano. Kol. 4, 6.

Predeň, dragi Slovenci! od vas zopet za eno leto slovó vzamem, vam moram prošnja razodeti, ktera mi je že dolgo pri sercu; prosim tedej dobrovoljno poslušanje.

Mi živimo današnji dan v omikanih ali izobraženih časih, spodobi se tedej, de smo otesani in prilični v djanji in v besedah. Listovgnoj je dobra stvar za njive in senožeti, pa gerda in sirova beseda za mesečni primek. Vsaka reč ima svoj kraj in svoj čas. Nimam sicer tanjkiga gospodičniga občutljeja, pa vunder vselej mi grozno zasmérdí, kadar me kdo Listovgnoj imenuje. Kakó gerdo je slišati, če kdo pravi: „v Listovgnoj pade praznik Vsih Svetnikov“ — ali pa: „5. dan Listovgnoja so gospod I. še le novo mašo peli, zató kér so bili celi mesec Kozoperska bolni, i. t. d. Tudi moj prednik in tovarš se je že dostikrat proti meni pritožil, de ga Slovenci Kozopersk imenujejo, tode kér je mlajši od mene, me je nagovoril, de bi se jez zanj oglasil. Njemu, ki s polnimi rokami ljudem hrame in kleti polni, so dali stari Slovenci nespodobno imé Kozopersk!! O nehvaležniki! To sámo priča, de so vaši stari dostikrat le tje v en dan besede kovali. Na dobroto polnih hramov in klet so pozabili in so le mislili

na perskanje koz! Nespodobne misli!! Zgodovinske bukve tudi nikjer ne govore, de bi bilo starim Slovincam perskanje koz več dobička prineslo, ko drugi pridelki, ktere jim ta mesec daruje, zatorej tudi ne gré misliti, de bi bili stari Slovenci v posvečenje koz to imé izvolili. — Ravno takó je tudi moj primek Listovgnoj, ki so ga meni dali, že v pomembi napék. Kadar jez nastopim, pada listje z dreves, in natora se perpravlja za zimsko spanje, tedej je Listopad moje pravo imé, ne pa Listovgnoj, zakaj padanje listja z dreves še ni gnoj.

Vaši sosedje na Hrovaškim in Dalmatinskim me sploh „Studen“ imenujejo:

„Studenomu odtuda je ime,
Jer studeno on izdaje vrime“

tudi to imé mi ni práv po volji, kér jez nisim v redu zimskih mesecev; mojiga prednika — vašiga Kozoperska — pa imenujejo Listopad, akoravno takrat še listje od dreves odpadlo ni. Znabiti je njih podnebjé nekoliko razložno od vašiga, zatorej jim njih imena za zlo vzeti ne morem.

Slovenci! jenjajte me prihodnjič z nespodobnim in napénim imenam žaliti: imenujte me Listopad, kar sim v resnici, in kar ne žali ušes omikaniga človeka! S to prošnja od vas slovó vzamem in vam vse dobro vošim, dokler me vertenje svetá zopet k vam ne pernese.

Ponižni sluga
Listopad.

Žalostna povést.

Dopis iz Tersta nam je žalostno oznanilo pernesel, de so milostljivi Teržaški škof, gosp. Matevž Ravnihar 20. dan Listopada po dolgi bolezni umerli. 24. Listopada so Jih z veliko častjo pokopali.

Urno, kaj je noviga?

(Veliko poslopje v Zagrebu) je družtvo horvaških in slavonskih rodoljubov s pomočjo posameznih deležov (akcij) za 28000 gold. v srebru kupilo, v kterim bodo narodni muzeum, bravnica, kmetijska družba in kazino svoje staniša imeli. Visokorodni grof Karl Draškovič jim je svojo ne davnej zidano hišo v ta namen po takó niski ceni prodal, de ga vse hvali.

(Novo pekarnico v Ljubljani) bomo prihodnjo leto v Vithalmovim koliseumu dobili. Iz Marburga bo prišel nov pek, ki nam bo trikrat na dan beli kruh (žemlje in rogove) pekel. Ženice, ki rade kofé trikrat na dan čivkajo, ga že komej čakajo, de bodo zamogle vselej novopečene rožičke v preljubljeno sladčico pomakvati.

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:
Kar ne vedó.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	22. Listopada.		17. Listopada.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 merník Pšenice domače	1	54	2	6
1 » » banaške	2	27	2	20
1 » Turšice	1	21	1	26
1 » Soršice	—	—	1	50
1 » Reži	1	30	1	30
1 » Ječmena	—	—	—	—
1 » Prosa	1	8	1	17
1 » Ajde	1	—	1	7
1 » Ovsá	—	—	—	45